

המנהלה?

כתב "העולם הזה", שראיין את ישעיהו ברקאי, פירט בפניו את האשמותיו של מנחם לוי. ברקאי, גבר בעל שיער שיבה מתדלדל והי נראה מבוגר מכפי 44 שנותיו, השיב להאשמות לוי:

פני שלוש שנים, מוגיני מנהל בית הספר של מזרחי באשקלון, שבואי לשם, מצאתי את הבנין מונח ביותר: שמשות שבורות, גג דולף וכמעט בלי ציוד. לכל שלושה תלמידים, היה כסא אחד בלבד.

לפני התחלפו בתפקיד זה שלושה מנהלים, תוך שנה וחצי. המנהל הראשון היה רב; העלילו על אשתו שהיא בוגדת בו עם כל מיני נהגים. הרב התאבד מרוב יאוש ואילו אשתו הצעירה היגרה לארגנטינה מי רוב בושה.

שני המנהלים שבאו אחר-כך לא יכלו לעמוד מול חמירות מפא"י, שנעורה במני גנון העירייה. הם פשוט ברחו, בנטשם את המערכה על החינוך הדתי, כשמלחמת הזרמים היתה בעיצומה.

התחלתי את מלחמתי בעירייה מיד, כי לא יכולתי לסבול את העוול והקיפוח ששררו כלפי החינוך הדתי. במלחמתי זו, יצרתי לעצמי אויבים רבים. והם לא חדלו אף ליום אחד לבקש נקמה בי.

***

פרשת שיעורי הערב

תחת הנחלת, עלה בית הספר והתפתח. מספר התלמידים גדל בהרבה. בין השאר, פתחתי גם כיתות לשיעורי ערב ב"בית-ספרי. לפני שנה, בשנת הלימודים תש"ס"ו, ביקרה בבית-הספר חוליית-ביקורת של משרד החינוך ומצאה שלוש כיתות נערים-עובדים, לומדות בשיעורי ערב. הכל נמצא בסדר.

כעבור זמן מה, קיבלתי הודעה ממפקח המחוז אריה סימון להפסיק את העבודה בכיתה אחת. הוא הזמין אותי למשרדו ושם פגשתי את ראש חוליית הביקורת, מר אסתר רייכר. אסטרייכר מסר דו"ח: "מצאתי את הכל בסדר. אבל בחודש הראשון, נוהלו למעשה שתי כיתות בלבד, במקום השלוש שנמסר עליהן בדו"ח".

לשאלת המפקח סימון מנין ידע על המעין לה הזאת, השיב אסטרייכר: "שמעתי על כך. יש לי גם עד אשר אינני רוצה לפרש ב"שמו בשלב זה".

מאוחר יותר, נודע לי כי אותו עד לא היה אלא מנחם לוי, שלימד בבית-ספרי. הפרשה הועברה לטיפולו של המנהל הכיילי של משרד החינוך, שמינה ועדה לחקור את האשמה נגדי. האשמה: מעילה ב-40 לירות בערך, שזנן משכורת חודש אחד של מורה במשרה חלקית, בשיעורי ערב. הוודגנתי להעיד בפנית הוועדה וכעבור זמן מה היא הודיעה שמצאה הכ בסדר.

***

הפרוצה בחדר המנהל

קודם צריך לומר כמה מלים על יריי בי, לפני שנתיים שלח אלי משרד החינוך צעיר בשם מנחם לוי. הוא למד זמן מה באיזה סמינר דתי, אולם לא ידוע לי מה בדיוק למד.

המורה הזה היה מזולל בתפקידו כל הזמן — מאחר לשיעורים או אפילו נעדר, ללא סיבות מספיקות. הודעתי על כך למפקח, בדו"חיים השיגרתיים שאני חייב למסור מדי חודש על פעולתו של כל מורה.

מנחם הוזמן לבירור, אבל הוא לא הלך. תשובתו היתה לביורה: "אני מצפצף על כולם".

יום אחד, הוא החל משמיץ אותי, בהפיצו שמועות כאילו מבקרת פרוצה אחת בבית הספר ושאיני מקיים עמה יחסים. הוא היה מספר על כך למורים, בבקשו מהם שיעזרו לו במערכת ההשמצות — אך לשוא. לבסוף מצא נדבברית, המורה מנחם גלור, אתה מתנגדי המושבעים.

עכשיו לעינין ביקוריה של הפרוצה, כבי

יכול. כפי שנהוג בכל בית-ספר, היו מבקרים אצלי הוריהם של תלמידים, כדי להתעניין בהתקדמותם. בין השאר היתה גם בחורה אחת, אשר אחותה למדה אצלי. היא היתה אז רחוקה ומעולם לא היתה פרוצה. כיום היא נשואה ואם לבן. על כל פנים, סיפר מנחם ברבים כי אותה בחורה היא פרוצה.

הקשר היחידי שהיה ביני ובינה היה, כי הבחורה הזאת ביקשה ממני למכור עבורה את ספרי הלימוד המושמשים של אחותה. הבטחתי לעשות זאת והיא באה מדי פעם לראות אם אמנם הספקתי למכור את הספריים. יום אחד שוב באה לבקרני ואז, כדי למנוע ממנה טרחה נוספת, החלטתי לשלם את הכסף מכיס, עד שאמכור את הספרים. אז היה עניין של שלוש לירות. יצאתי לחדר הסמוך ושם מצאתי את מנחם לוי. "הלחה לי בבקשה שלוש לירות", ביקשתי ממנו.

הוא סירב. עוד באותו יום, החל מספר כאילו ביקשתי את הכסף כדי לשלם לבחור רה בעד שירותיה. דבר זה הוא עלילת-כזב בזוויה.

***

לא השתכרתי בבית-הספר

לוי טען בפני המפקח כי אני בא לעתים לבית-הספר כשאיני שיכור לחלוטין וריח כוהל נודף ממני. לכך ענה אריה סימון כי הוא ביקר מדי שבוע בבית-ספרי ועוד מעולם לא מצא אותי שיכור או מדיף ריח של כוהל. הוא גם קבע ששום מורה לא התלונן בפניו על כך.

ללוי היה עד: שמש בית-הספרי, כץ, ש"פוסר מעבודתו ורצה בצורה זו להתנגס בי. אבל הוועדה מצאה כי לא היתה כל שחר להאשמות ולמצא אותי זוכיתי. סימון לא אמר ללוי: "אדם כמין, הרוצה להשמיץ את מנהלו, כדי להתנגס בו על אשר התלונן נגדך בקשר לעבודתך, אינו ראוי להיות מורה בישראל".

אריה סימון אינו מידידי ואני בטוח שאם יהיה מוצא משהו נגדי, היה מסיק את מסקנותיו.

***

מעשה מגונה בתלמידה

שנת תשמ"ו עברה בשקט. החגיגות התקיימו בסדר ומסיבת המורים התנהלה באווירה טובה. לפתע, לפני חודשיים בדיוק, סיפר לי אחד המורים סיפור מוזע. זע, הוא מסר לי, בשם הרב של אשקלון, כי אחד מהורי תלמידי התלונן לפניו כאילו אני ביצעתי מעשה מגונה בחתו, הלומדת בכיתה ה' של סניף בית-הספר.

ביקשתי ממנו את שם האב המתלונן וניגשתי לחנותו, כדי לברר את העלילה. נכסתי לחנות ובירכתני את אבי הילדה ב"שלום. הוא התנפל עלי בצעקות ומכות ולא היתה לי ברירה אלא להסתלק כלעומת ש"כאתי. ניגשתי מיד למשרדה והתלוננתי על פגיעה גופנית וכן על השמצה בפומבי.

***

רוצה שיהיה משפט

תקירת זו אירעה ביום שישי. אותו ערב פרצה סערה בבית-הכנסת. רב הי מקום דרש לא לשיר לכה דודי, כי נבלה נעשתה על-ידי המתפללים ונחלקו לשני מחד נות: אלה שצידדו בי ואלה שטענו כי אני אשם. רק בנס נמנעה תיגרת המים המונית. כאשר רציתי לגשת לרב, למחרת השבת, היה זה כבר מאוחר מדי. הוא נסע להביא את התלונה נגדי לירושלים ולא יכולתי להוכיח לו כי אני חף מפשע. כיום כבר מתחרט הרב על מעשהו הפזיז.

כעבור ימים אחדים, נעצרת באשמת בייצוע מעשה מגונה בילדה שהיא מתחת לגיל 16. שהיתה חמישה ימים במשרדה. מסרתי כל עדות מרשימה ממני. באותו זמן פניתיי לעורך-הדין נתן קנת בתל-אביב והוא שיח"ר אותי בערכות. מאז ועד היום, טרם הוגש נגדי כל כתב אישום. כנראה שהמש"ט טרה מתקשה לאסוף חומר הוכחה. אבל עבודתי הופסקה וכל חיי נהרסו.

האכויסטנציאליסטית מגיליון 997 מר סיפה להכות גלים. הרי לפניכם מכתב תשובה אליה. זה מתחיל למצוא חן בי עיני, אם יוסיפו להגיע מכתבים אליה ועליה, אוכל להביא את יצירי הסאדיסטי על סיפוקו ולשטות אותם איש ברעותו. ובכן:

חם, בחדר. ה.ד.ט. לא עזר והיתושים חגים כמטוסי סילון זעירים. מה צבע עיניי? כן, תבונה, יהיה זה בוזאי עם צאת הלבנה. ביתך המתאפלל, לוטה הי וילגנות.

"אכזר מה פתאום... העוגם שלנו אכזר, אכזר, אכזר... אכזר... אכזר... אכזר... באמת רזה את, מבלי היות יותר מדי — אזי לא נרגיש זריק. נרגיש קירבה נפי לאה מן הרגע הראשון..."

"... הנה את עומדת לפני: דקת גוג, ראשך נטוי קמעא קדימה — קשובה ל" מערבולת, לרחשיך הפנימיים — לתלת זעיר מתרעד בריגשות על מצחך החיזור והרם... אצבעותיך חיזורות וארוכות... אחת שהגיחה לפני 19 שנה לתוך עוגם מעורר בחיכה..."

"לפני שש שנים", כותב לי יצחק טל מחיפה, "ראיתי תמונה זו באחד השבועונים ומאז אני נוצר אותה. הייילת החמודה בעלת העיניים המלכותיות הקסימה אותי. היא מסמלת בעיני את כל החיובי שבנוער שלנו. אנא, פרסמי אותה, סתם כך, למעני..."

***

16 בלי תסביכים

(983/1004) היא אחת מבנות ה-16 הבודדות הכותבות אלי, הנראית לי חסרת תסביכים וכאבעולם. היא אפילו רבבתית במקצת, אך אני בטוחה ש"הדבר הולם אותה. היא קובעת בקשרה וללא פירוט, שהינה תלמידה למופת ו"אהובה בחברה, מביעה את רצונה להתכתב עם צעיר בן 20-18. איך היא רואה אותו? "לא חשוב אם צבר או עולה חדש, עשיר או עני — אבל הכסף לא מפריע — לא חשוב שתהיה לו מכונית. השכלה חשובה. שיהיה בלי משקפים, גובהו בערך 170 ס"מ, שעריו שטני ויש לח תמונה במכתבו הראשון."

***

כל הדרכים מובילות לרותי

מסך ברזל, בטית. מי שרוצה לעצמה בן זוג לכתיבה בפולין, למשל, שרק תשים לב למספר (983/1005). בעל הי מכתב הוא סטודנט פולני. מכתבו נשא את הכתובת האנגלית: "תל-אביב, יש-לרעה ולמטה: "אנא, העבירו מכתב זה לעזרה שתרצה להתכתב עם סטודנט ב"פולין". הפקיד ביואר לא היסט רבות. הוא הוסיף: "רותי, ת. ד. 136", ובכן,

מעניין אתכן לדעת מה כותב סטודנט פולני?

"ידידה יקרה, אני כותב לך מכתב זה מפולין. אני חי בלובין. עירי נאה מאד. יש בה בתים נאים. מקווה שתכתבי אלי, ותספרי לי על ארצך."

הגיעה העת, בנות, שתאזרנה את הציונות שלמדן.

***

ידיים עובדות וכותבות

מכתב קצת בלתי רגיל במדורי, אך יקר ומבורך. (983/1006)

"... החלטתי להיעזר במדורך כדי לפתור את בעיית הקטנה. הבעיה היא פשוטה למדי, אולם משום מה איני יכול לה לפתור אותה לבדי. אני מתעדת לקבל חופשה בערך בת 3 שבועות, והחלטתי לנצל לעבודה באחד ממשקניו בדרום הארץ. אולם מכיוון שאינני יודעת לאן עלי לפנות לשם כך, ואינני ממשצאת בשטח זה, החלטתי להתגבר על ביישנותי ופקפוקי ולכתוב לך, שמא ימצא כאן את המוצא לבעייתי."

אני בת 17 והייתי רוצה למצוא לי משק שמשתכנת בו חברה שלא תשתע"מם בחברת בת 17 ושבת 17 לא תשתע"מם בחברתה."

***

כומתות אדומות בים

(983/1007) הם שני בני חייל, חובשי כומתות אדומות שהפכו כה אהובות על הבנות הכותבות אלי. הם אמנם אינם חוקים ביותר בכתיב אך מצטיינים, לעו"מת זאת, בהרפתקות עליהן ויכולו ל"ספר לשתי נערות חמודות ועליוות ש"גילן ינוע בין 16 ל-18.

הבידור החביב ביותר עליהם הוא הי רחצה בים. כיוון שהם נודדים, לא מי שנה לגביהם מקום מגוריהן של הנערות.

***

בלי כחה, בלי שרק

"אנא פרסמי את מכתבי זה ללא כחה ושרק", כותבת (983/1008). "מלים ש"בחיים הרגילים אינני נוהגת להשתמש בהם."

זאת עדיין לא סיבה לפרסם מכתב כי לשונו, אך במקרה שלה אנהג לפנים משורת הדין, רוחי טובה עלי היום.

הענין הוא שהקין המתקרב לאחר שנה כה אפורה וכה משעממת ומעלה על הדעת אלף ואחת אפשרויות של כיה וחיים. בין חולשותי נמנית האהבה הי רבה לקבלת מכתבים, ואהבה, מועטת יותר לענות עליהם. בזמן האחרון לוב"שים המכתבים במדורך אופי של זנב טוס, עם הברקות של "אני בת 17 ו"אוהבת גלידה. שלח לי מנה במכתב הי ראשון", או "אני בדיוק כמו כולם, כי לומר כמו צירוף של איינשטיין ומונ"ר".

אחרי שהיא כותבת על עצמה שהיא נערה די רגילה, היא מוסיפה שאין הי כותב חייב דווקא להיות רק בחור, היא לא תתנגד כלל למכתבים מנערה מעניינת.

***

"אני עקשנית כמו עופרת, כלומר, הכל תלוי במידת החום שבסביבה. אני שונאת שחקני קולנוע ושחקנים בחיי יום יום, וכאלה המתעניינים בהם. אני שונאת טפשות מתוך רצון רע או טוב, שונאת שיעמום, אבל שונאת גם כן פראות הבאה משעמום... אני אוהבת שמיים תכולות, אלא שאני אוהבת את קריצתם של השמיים הקוראים לסורת ולטעום מכל הדברים הטובים עלי אדמות, כולל מדורך, רותי."

"רותי, אני באמת אהיה כל כך מס"כנה אם לא אקבל אף מכתב, שאני מבקשת אותך שתבקשי שם מישהו ב"מערכת שיכתוב לי משהו לניחומים, אם כי זה לא יוכל לנחם אותי על כך שלא קיבלתי תשובה מהגיבור העומד לנגד עיני רוחי: גבוה, חייכן, הרפתקן."

***

רחובות או ראשון

בלי שום גיבובי מלים, מה הם או הבים ומה הם שונאים ולמה, כותבים (983/1009) שורות ספורות ובפשטות שהם שני הייליים קרבים ורצונם להתכתב עם שתי נערות חמודות מ"רחובות או ראשון לציון."